

I. jednání, 1. scéna. Velkolepé entréé

Jako by dorazil na focení pro GQ, soudě podle jeho klidného, přesvědčivého a sebejistého příchodu. Co se obleků na přijímací pohovory týká, nikdo na sobě snad neměl lepší. Usmíval se od ucha k uchu, košili měl naškrobenou a bílou, jednoduše z něj vyzařovala dokonalost.

„Dobrý den, já jsem David. Mám schůzku s Frankem,“ řekl recepční, která si ho hned všimla, stejně jako ostatní mladé ženy, které se nenápadně shromáždily ve vestibulu. „Zavolám ho. Zatím se posaďte, prosím,“ odpověděla mu. „Ráda vás zase vidím,“ usmála se. A rozhodně to byla pravda, říkala si a dál se sama pro sebe usmívala, zatímco pohledem probodávala své sokyně.

„Dobrý den, Davide, rád vás vidím,“ radostně na něj zavolal Frank, který se už k němu blížil z opačného konce vstupní haly. „Jaká byla cesta?“

„Dobrá, příjemná,“ řekl David a potřásl Frankovi rukou.

„Na dnešek pro vás máme ještě pár pohovorů,“ řekl Frank. „Jen s někým z osobního a taky máte schůzku s mým šéfem, naším viceprezidentem, a pak oběd a nakonec se projdeme po komplexu.“

„Skvěle, můžeme začít hned,“ řekl David.

Garrideb Technologies byla jedna z těch technologických společností, které se zrodily v nějaké garáži na Středozápadu a jako raketa vletěly do sféry byznysu takovým stylem, o jakém se jejím zakladatelům nikdy ani nesnilo. Protože společnost tak prudce rostla, zoufale potřebovala organizační změny, hlavně přijmout další zaměstnance. Manažerský tým chtěl najít toho nejlepšího z nejlepších, někoho, kdo by dokázal udržet krok se stále větší poptávkou po výrobcích a službách firmy. Mnoho uchazečů se životopisem s požadovaným specializovaným vzděláním a zkušenostmi pochlubit nemohlo, ale David ano.

Pohovory na personálním oddělení proběhly lépe, než obvykle probíhají. Lidé, kteří mají na starosti lidské zdroje, většinou zkoumají motivaci lidí podrobněji než tazatelé z jednotlivých oddělení a vyptávají se na příliš mnoho detailů z předchozích zaměstnání a na reference, ale David byl zdvořilý. „Můžu tu zůstat, jak dlouho budete potřebovat,“ řekl s úsměvem, „takže se mě ptejte na cokoli, od toho tu jsem.“ Když skončili, asistent z personálního Davida doprovodil do oddělení vedoucích pracovníků.

„Vítejte, Davide, rád vás konečně poznávám,“ řekl John, viceprezident pro nové produkty, s pohledem zaměřeným na luxusní kravatu na Davidově naškrobené košili. „Jaká byla cesta sem?“

„Skvělá,“ řekl David, „je to tu nádherné. Už se těším, až si to tu projdu. Takovou architekturu jsem ještě neviděl.“

„Díky,“ odpověděl John. „Snažíme se, aby se tu zaměstnanci cítili pohodlně. Úspěch přináší odměny a my na pohodlí nešetříme.“

„Od Franka jsem slyšel cosi o vašem strategickému plánu a přečetl jsem si podnikovou brožuru, ale rád bych pár detailů slyšel i od vás jako od hlavního stratega úspěchu firmy. Jak jste tohle všechno dokázali?“ ptal se David. John, potěšen Davidovým zájmem o budoucnost společnosti, vytáhl ze šanonu v regálu několik složek, aby mu ukázal pár grafů. Začal mu vykládat o svých plánech. „To je úžasné! Máte to všechno dokonale promyšlené!“ vykřikl David.

John měl radost, že se baví s někým, kdo chápe, navzdory svému věku, jak složité je vybudovat firmu. Vynechal tedy otázky, které mu doporučilo personální oddělení, a vyzval ho, ať mu poví něco o sobě. David mu začal nadšeně vyprávět o svých bývalých zaměstnáních a o tom, jak těžce a pilně pracoval. Jeho bohaté zkušenosti – které měl za sebou už v pětatřiceti letech – zdokumentované v životopisu a portfoliu, na jakém by jiní pracovali celý život, na Johna udělaly velký dojem.

Pohovor s Johnem tedy probíhal nad očekávání dobře. Když skončili, David natáhl ruku, usmál se a řekl Johnovi přímo do očí: „Moc děkuji za váš čas. Těším se, že spolu budeme pracovat; jsem si jistý, že vám můžu pomoci s realizací vaší strategické vize.“

„Potěšení bylo na mé straně; doufám, že se ještě uvidíme,“ opáčil John. Johnova sekretářka Davida doprovodila do vestibulu, kde měl počkat na Franka. *Lepšího uchazeče jsme si nemohli přát*, pomyslel si John, zatímco vytáčet Frankovo telefonní číslo, aby mu ho odsouhlasil.

Frank popadl sako, ale než stihl odejít z kanceláře, aby vzal Davida na oběd, zazvonil mu telefon. „Měli bychom se ještě dneska sejít kvůli Davidovi,“ řekla mu personální ředitelka.

„Melanie, to asi nebude nutné. S Johnem jsme se dohodli, že mu tu práci nabídeme; беру ho právě na oběd a řeknu mu to.“

„Ale dohodli jsme se přece, že se všichni, kdo s ním dělali pohovor, sejdeme a důkladně to probereme; a taky jsme chtěli ještě pozvat Toma, toho z New Yorku, na druhé kolo,“ připomněla Frankovi.

„To nebude třeba; David je evidentně ten nejlepší uchazeč o místo, jakého jsme si mohli přát,“ řekl a zavěsil. Frank byl nadšený, že našel někoho, kdo se hodí jak na to místo, tak do firmy, a nechtěl si ho nechat utéct.

Během oběda Frank tedy Davidovi práci nabídl. Tomu se ale nezamlouval nástupní plat, i když byl ve skutečnosti vyšší než obvykle, a tak Frank nabídku vylepšil nástupním bonusem a slíbil mu přehodnocení po půl roce.

Frank byl velmi spokojen, když David jeho vyšší nabídku přijal. Viděl v něm potenciál dobrého vůdce a byl si jistý, že díky jeho stylu, inteligenci a odborným znalostem z něj bude ideální kandidát na pozici manažera v této úspěšné, rychle se rozvíjející technologické firmě. Podle každého, kdo s ním dělal pohovor, byl David perfektní; jeden člověk z laboratoře dokonce prohlásil, že „je příliš dobrý na to, aby to byla pravda“. David měl pro Franka začít pracovat za dva týdny.

Tento výstup se odehrává stále častěji, jak se společnosti snaží zrychlit náborový proces a přilákat, najmout a udržet si nové slibné talenty dřív než konkurence. Dny, kdy se všechno pečlivě prověřovalo, jsou ty tam. Konkurence je nelítostná a kvalifikovaných uchazečů málo. Byznys uhání kupředu, a jak se říká, kdo zaváhá, nežere. Je ale David opravdu tak dobrý úlovek?

Budeme ho v průběhu celé knihy sledovat a pokusíme se přijít na to, proč on a jemu podobní působí v pozici uchazeče tak lákavě, i když mohou firmu zásadně ohrozit. Popíšeme si, jak se dostávají do firmy a jak stoupají její hierarchií na stále významnější a vlivnější pozice, z nichž mohou firmu i její zaměstnance poškozovat velmi zásadním způsobem. Poradíme zaměstnancům a kolegům, kteří se mohou stát jejich obětí, jak se bránit, a vedoucím pracovníkům, jak ochránit firmu před bezohlednou manipulací.

Jak byste Davidovu osobnost popsali vy? Přijali byste ho do firmy?

1—Pěkný oblek. Vzal by si takový oblek na sebe had?

Fred ten večer po práci přišel se svými kolegy do O'Hareovy hospody. Obsluhu poprosil o společný účet a všem z firmy objednal pití. Pokaždé, když přišel někdo další, všichni jásali a gratulovali si navzájem. Fred pozvedl sklenici k přípitku. Ostatní ztichli a otočili se k němu. „Pitbulka je mrtvá, ať žije Pitbulka!“ vykřikl za nadšeného jáсотu.

„Konečně!“ volali a celou hospodu ovládlo nespoutané veselí. Ten večer nebyl nikdo z nich nešťastný; na rozdíl od většiny pátečních večerů v O'Hareově hospodě za poslední dva roky.

Ve firmě všechno fungovalo tak, jak má, než se objevila Pitbulka. Platy utěšeně stoupaly, na prémiech se nešetřilo, pracovní prostředí bylo příjemné a pracovat pro jedno z nejstarších a nejuznávanějších jmen v oboru bylo pro mnohé odměnou samo o sobě. Nic ale netrvá věčně, ani to dobré ne, a ředitel, „Starej Bailey“, jak mu říkali kamarádi (mezi které se počítala i většina zaměstnanců), prodal před dvěma lety svou firmu poskytující finanční služby většímu konkurentovi. Ale jako mnozí další ředitele nedokázal úplně odejít, chtěl si ve firmě ponechat alespoň nějaký vliv, a tak si ve správní radě vyjednal dočasnou pozici konzultanta a pomáhal s převzetím podniku.

Správní rada jeho doporučení brala na vědomí a jeho občasná přítomnost v sídle jeho bývalé firmy (nynější pobočky) nikomu nevadila. Bailey chtěl udržet staré hodnoty, které svým lidem ve firmě vštípil, a doufal, že se mu podaří je rozšířit i do dalších částí větší korporace. To se ale nestalo. Být součástí velké korporace znamenalo stát se jednou z mnoha divizí na mnoha místech a jeho kousíček firemního světa, stejně jako jeho vliv, se s každou další akvizicí zmenšoval. Každá divize měla vlastní hodnoty a zastávala vlastní pojetí fungování a směřování do budoucna a zaměstnanci korporace měli vlastní představy o podnikové kultuře.

A i když se Bailey snažil držet se stranou běžného řízení firmy, jedno rozhodnutí mu nedávalo spát: povýšení Guse, „mladého dravce“, jak mu říkal, na jednu z nejvyšších pozic, provozního ředitele divize. Pro Baileyho byl Gus vlezdoprdel-

ka toužící po postavení, který nerad volá ostatní k odpovědnosti, vyhýbá se konfrontacím, špinavou práci radši nechává na ostatních a snadno se nechá ovlivnit lichotkami a pozorností. Gus prý tráví příliš mnoho času schůzkami s lidmi z korporace, místo aby se věnoval divizi.

Netrvalo dlouho a v zadním salonku O'Hareovy hospody, kam byly přeneseny i pülitry s pivem a misky s buráky, se začaly probírat podrobnosti Pitbulčiny výpovědi. Byli tam zaměstnanci z různých oddělení a ti, kteří slyšeli jen nějaké zvěsti, chtěli vědět víc; jiní chtěli potvrdit to, co se doslechli. Snažili se z jednotlivých kousků příběhu poskládat, co se doopravdy stalo, a všichni se u toho náramně bavili.

Půl roku poté, co Gus dostal smlouvu na dobu neurčitou, se rozpoutalo pravé peklo. Poprvé ve své dlouhé historii Baileyho divize nesplnila stanovené cíle, a to do té míry, že se o ní analytici trhu začali vyjadřovat velmi nelichotivě, čímž byla ohrožena pověst celé korporace. A co hůř, začala jim hrozit velká veřejná a ponižující pokuta za nesplnění nějaké práce pro vládu – což se sice ještě nedostalo do novin, ale pokud by se s tím rychle něco neudělalo, objevilo by se to na titulních stránkách. Bailey byl přesvědčený, že bude třeba Guse propustit, a nabídl se, že divizi povede, než se najde vhodný, lépe kvalifikovaný uchazeč. Představitelé korporace s tím ale nesouhlasili. Chtěli Gusovi pomoci a dát mu ještě čas, aby se ve své nové roli osvědčil, a tak vytvořili novou pozici operačního ředitele, který se zodpovídal jemu.

Ve firmě si vyhlédli jednoho člověka, který se podle nich dokonale na toto místo hodil, a tím člověkem byla Helena. V korporaci se objevila v průběhu jedné z akvizic teprve před rokem a zanedlouho z ní byla hvězda. Podle hodnocení výkonnosti měla Helena spoustu elánu, byla pracovitá, cílevědomá, rázná a celkově schopná. Projevila se jako dobrá manažerka, organizátorka, své projekty dotáhla vždy do konce a dodržovala termíny. Pravda, došlo i k určitým vedlejším ztrátám, to ale její nadřízené, kteří ji bedlivě sledovali, podle všeho příliš neznepokojovalo. I přesto, navzdory vši chvále ze strany jejích manažerů, se její divize nerozrůstala, nenabírala žádné nové zaměstnance a nepodávala dostatečný výkon, ale současně už dva roky za sebou žádala, a také ho dostávala, o vyšší rozpočet. Bailey nechápal, jak je možné, že lidé z korporace tato čísla ignorují a že chtějí někoho, kdo tak utrácí, nechat řešit finanční problém. Na druhou stranu on už se tím nemusel vzrušovat.

Helena si při pohovoru s komisí vedla velmi dobře. Její dynamický a podmanivý projev a její údajná schopnost řešit organizační problémy – které divize nesporně měla – výběrovou komisí přesvědčily, že právě ona je pro toto místo jako stvořená. I analytici zvenčí jistě budou jmenování této asertivní, energické a rázné osoby do čela neúspěšné a ostře sledované divize považovat za záruku, že budou dodržována vládní nařízení. Její styl i vystupování přesně odpovídaly požadavkům korporace i analytiků. Načasování, okolnosti i její schopnosti vypadaly ideálně.

V koutě seděla Linda z účetního a upíjela pivo. Halasný hovor jejích kolegů vytvářel uklidňující pozadí pro její vlastní myšlenky. „Raduj se, Lindo,“ řekla jí Julie z účtárny. „Vyhrála jsi, ta [nadávka] je pryč.“

Linda se napila piva a nesměle se usmála. Teprve nedávno dokončila školu a nikdy by ji nenapadlo, že bude pracovat pro tak velkou firmu. Posledních pár měsíců však bylo hodně náročných. Práci samozřejmě zvládala a své kolegy naučila i několik nových technik počítačového vyhodnocování, které знала ze školy, ale ten pocit křivdy ne a ne polevit.

„Poslouchej, Lindo, na světě je spousta různých lidí a ty jsi měla tu smůlu, že jsi v první práci narazila na takovou svini. Ale ostatní jsou milí a jen se snaží dělat svoji práci – a ty jsi jedna z nich a máš kolem sebe kamarády. A udělala jsi správnou věc, jsi naše hrdinka.“ Všichni u stolu hlasitě přikyvovali a Julie vzala usmávající se Lindu kolem ramen.

Linda se bohužel stala terčem šikany, k níž na oddělení účetnictví docházelo. Možná za to mohla její naivita, její mládí nebo její poctivost, ale ani Julie ji před tím terorem nedokázala úplně ochránit. Za Lindu se postavila, když při její kontrole vyšly najevo závažné pochybnosti o tom, co Pitbulka vlastně dělá, ale její vlastní síly na Pitbulku ani náhodou nestačily.

Helena byla tou nabídkou zklamaná. Čekala, že Guse propustí a ona bude úplně nejvyšší. Šéf osobního z její divize jí vysvětlil, že práce ředitele je důležitá pro rozvoj firmy, že v této klíčové pozici bude mít na starosti zlepšení běžného chodu divize; že všichni budou bedlivě sledovat, jestli se jí v krátké době podaří pomoci Gusovi současný trend zvrátit. Řekl jí také, že špičkový výkon v této nové roli jí zaručí rychlé povýšení na významnou pozici. Kromě toho jsou prý Gus a Helena pro tento úkol skvělou kombinací, protože jednotlivě sice vyznávají odlišný přístup a mají jiný styl, ale společně budou velmi silný tým – a oba se toho od sebe navzájem mohou spoustu naučit.

Helena řekla, že tu práci zváží za předpokladu, že se jí dostane veškeré potřebné podpory, což byl v každém ohledu rozumný požadavek. Korporace byla odhodlána udělat vše, co bude považováno za nutné, a schválit všechny požadované kompetence, jen aby už byl problém vyřešen a na tuto trapnou epizodu se mohlo zapomenout. A tak na rozdíl od finančních škrťů ve všech ostatních divizích v celé korporaci dostali Gus s Helenou k dispozici prakticky tolik peněz, o kolik si řekli. S takovým příslibem a v podstatě neomezenou mocí Helena souhlasila, že tu práci vezme.

Za půl roku a něco se zdálo, že problém, který sužoval tuto jednotku, je vyřešen. Úroveň služeb u vládních zakázek vzrostla na 95 procent plnění, chyby (lidské, počítačové a procedurální), které vytvářely problémy, byly odhaleny a rychle napraveny a nenápadně byly rozptýleny i pochyby o dodržování nařízení vlády. Heleně se dostalo veřejné chvály za záchranu divize. Velmi uznale o ní mluvil i Gus, zejména o jejím etickém chování, plí a odhodlání.

Fred obcházel skupinky, které se v salonku zformovaly. S každým si znovu připíjel. Ze všech stran se ozývaly útržky vášnivých hovorů. Rick z poštovního oddělení potvrdil, že k zadnímu vchodu přijela státní policie a uzavřela celou budovu: „A dva chlapi v černém vynášeli počítače, šanony i odpad ze skartovaček,“ vyprávěl. Sheila z ochranky potvrdila, že někdo telefonoval hned ráno a že dostali rozkaz hlídat u vchodu. „Jo, pouta,“ odpověděla na dotaz zaměstnanců z marketingového oddělení.

Nikoho nepřekvapilo, že Guse odvolali – možná s výjimkou Guse samotného –, když Helena výkonný výbor přesvědčila, že za ten původní neúspěch divize mohl on. Měla dobré nápady a byla plná elánu a vždycky šla neoblomně za svým; zkonstruovala uvěřitelný příběh o tom, jak špatný manažer Gus byl, kterým podložila svou argumentaci. Helena byla velice soutěživá, v kontaktu s ostatními okázalá a za každou cenu chtěla být středem pozornosti. Nakonec výbor přesvědčila, že má všechny rysy vůdce potřebné pro vedení velkého podniku. Samozřejmě jí to místo dali a ona se za odměnu stala místo Guse ředitelkou divize.

Dveře do O'Hareovy hospody se pomalu otevřely. V nich stál dost vysoký muž v dlouhém černém kabátě. Podíval se na hodinky a přešel k baru. O'Hare byl ten večer u baru a dobře oblečeného muže pozdravil pokývnutím hlavy. Muž si sundal z rukou černé rukavice a objednal si zázvorové pivo ve sklenici na skotskou s míchátkem. O'Hare přikývl a šel mu pít nalít.

Helenu samozřejmě neměli rádi všichni a někteří zaměstnanci jí nedůvěřovali. K mladším kolegům se chovala přezíravě a opovržlivě, často se vysmívala jejich schopnostem. Ale k těm, kteří jí mohli být něčím prospěšní, byla laskavá, pozorná a příjemná. Měla talent prezentovat před těmi, na kterých jí záleželo, svou lepší stránku, zatímco ke každému, kdo s ní nesouhlasil, se chovala povýšeně a pohrdavě.

Helena byla pověstná tím, že lidem z korporace říkala jen to, co chtěli slyšet, a porady s vedením inscenovala, jako by to byly hollywoodské produkce. Trvala na tom, že přímému nadřízenému budou referovat podle předem nacvičeného scénáře, čímž se vyhnou všem nečekaným nebo nepřijemným otázkám. Podle svých kolegů byla Helena mistryně sebeprezentace a úspěšně manipulovala svým šéfem, před poradami zastrášovala ostatní a snažila se vlichotit lidem, kteří pro ni byli v něčem důležití.

Muž si vzal pítí a rozhlédl se po hospodě. Až na hluk ze zadní místnosti tam byl klid. Pak poprosil o další pivo a na stůl položil kreditní kartu. O'Hare mu pítí nalil, postavil ho na bar a vzal si kartu, aby mu pítí naučtoval.

Když se zbavila Guse a vyřídila to vládní fiasko, popustila Helena otěže svému despotickému manažerskému stylu. Teatrální vystupování se stalo běžnou součástí

pracovních porad se zaměstnanci, kteří se na jejich konci často cítili ublížení, poníženi a na pokraji sil. Pochodovala po novém kancelářském komplexu – který pronajala, protože chtěla větší kancelář –, aniž brala kohokoli na vědomí, vyštěkávala rozkazy a víceméně každého zastrašovala, děsila a komandovala.

To byl pravý opak hodnot, které ztělesňoval Bailey, který měl dveře pro každého dokořán a pravidelně chodil za svými zaměstnanci a probíral s nimi jejich nápady, jak zlepšit obchody. Bailey si svých lidí vážil a nové zaměstnance ohromoval tím, že si pamatoval jména jejich manželů a manželek nebo sportovní úspěchy jejich dětí. Bailey měl lidi rád a byl nejen velmi chytrý, ale věděl také, jak vydělat peníze, a vydělal jich opravdu spoustu. A věděl, že jeho úspěch – úspěch jeho firmy – spočívá v kvalitě jeho zaměstnanců, a o svou slávu i výdělky se s nimi vždycky dělil.

Během několika dalších měsíců Helena přijala vlastní skupinu lidí, kteří nahradili mnohé z jejích hlasitějších oponentů z řad služebně starších zaměstnanců. Při najímání nových lidí se spoléhala na svůj instinkt a mladým nadějným vedoucím pracovníkům od konkurence nabízela velké nástupní bonusy, aby odešli ze svých současných míst a přešli k ní, ale pokud se jí pak znelíbili – během několika dnů nebo týdnů –, vyhodila je. Takhle během velmi krátké doby vyhodila většinu nově jmenovaných manažerů, protože prý byli neschopní, nekompetentní a zbyteční. Vůbec ji nezajímalo, jak se to podepíše na jejich kariérách a rodinách, nehleděla ani na případné problémy se zákonem, do kterých by celou korporaci dostala.

Zdálo se, že Heleně prochází úplně všechno, na co si vzpomene, včetně nákupu různých zbytečností, ať to byl počítač, nové auto, firemní byt, nebo jakýkoli doplněk, kterým dávala najevo svou moc. Helena rozběhla i sérii nákladných manažerských konferencí v drahých tropických destinacích a s prominentními řečníky, na kterých se chlubila úspěchy své divize a užívala si pozornosti, které se jí dostávalo. Údajné úspěchy ale neodpovídaly stále menší soudržnosti divize – jenže tento rozpor lidem zvenčí kupodivu zcela unikal.

Helena nebyla ochotná a možná ani schopná připustit si, že by nějaké její rozhodnutí mohlo mít na firmu negativní dopad. Seběmenší zpochybnění jejího chování vyvolalo prudkou reakci, jako když vyhodila kouče pro vedoucí pracovníky, kterého pro ni najala korporace, aby jí pomohl s jejím poněkud drsnějším chováním. Nikdy se nemýlila a vždycky měla pravdu, zajímaly ji jen dobré zprávy. Kolegové velmi nelibě nesli, jak se mezi nimi nosila jako královna. Ráda stávala na odiv své postavení, moc a funkční požitky od korporace, jako byl třeba pronájem firemního tryskáče na soukromé cesty. Spoustu lidí si zneprátelila, ale mnozí zaměstnanci z ní měli i strach.

Muž u baru se znovu podíval na hodinky a rozhlédl se po hospodě, jako by někoho hledal. „Jsou vzadu,“ pokynul O'Hare k salonku. „Asi vás nečekají, ale klidně jděte dál.“

*Zaměstnancům však vadilo hlavně to, že Helena trávila ve své kanceláři stále méně času, zatímco když byl ředitelem Gus, skoro z ní nevycházela. Její zástupce Ned – Helenin blízký přítel, kterého najala na nově vytvořené místo manažera pro obchodní rozvoj – v práci často nebyl ve stejnou dobu, což vyvolávalo nepříjemné fámy. Mnohem závažnější však byly zvěsti, že Ned vede bokem ještě jednu firmu, což bylo v rozporu s firemní politikou. Zaměstnanci Neda ve firmě nechtěli, ale Helena nad ním držela ochrannou ruku a nikdo se neodvážil těm dvěma odpo-
rovat nebo jejich chování zpochybňovat.*

Muž se sklenkou v ruce pomalu otevřel dveře do salonku. Nikdo si ho nevšiml, až na Freda.

„Neda našli v kavárně, zrovna když si objednával kafe,“ vyprávěla Sheila. „Odmítal nechat si nasadit pouta, udělal hroznou scénu a chtěl volat právníkovi!“

„A co ta Pitbulka, jak chtěla zmizet v tryskáči?“ zeptal se Sam, který se všechny nejnovější drby dozvěděl vždycky jako poslední.

Jakmile si Fred všiml, kdo vešel, hlasitě zakašlal, aby upozornil ostatní, ale skoro nikdo ho neslyšel. Hlasitě tedy zaklepal prstenem na sklenici a lidé se k němu začali otáčet. Hluk zeslábl v šepot a šepot v naprosté ticho, když si všimli, kdo mezi ně přišel.

Podvod, na který se nakonec přišlo, byl stejně důmyslný jako nestoudný. Nikdo nevěděl, že některé z klíčových účtů zodpovědných za obrat a růst divize jsou fiktivní a že Ned s Pitbulkou jsou podvodníci. Neměli ani tušení, že některé velké účty jsou od základu vymyšlené a že je vytvořil Ned, aby zveličil výsledky hospodaření firmy. Nikdo si ani nedovedl představit, že pracují s párečkem šejdířů.

Muž se rozhlédl po tvářích v salonku a usmál se na ty, které si pamatoval. Když u zadního stolu spatřil Shirley, vydal se tam. Většina lidí v salonku už vstala, ale Linda, která seděla zády ke dveřím, byla stále zahloubaná do vlastních myšlenek. Jak se k ní blížil, ostatní mu dělali místo. Postavil se vedle ní a zeptal se: „Vy jste Linda?“ Vylekaně se otočila a spatřila, kdo vedle ní stojí.

Jen málo firem prožije takové drama, které se toho dne odehrálo. Nakonec se přišlo na to, že Helena pomocí přístupových kódů, které získala z IT serveru, dokázala nepatrně pozměnit několik zákaznických účtů, z nichž postupně přečerpávala peníze na své zámořské konto. Ned byl to ráno náhodou v kanceláři, a když viděl přijíždět policii, stihl dát Heleně echo, než vyběhl k východu u kavárny a přímo do rukou policie. Helena měla větší štěstí. Zatímco ulicí, kde bydlela, přijížděla neoznačená policejní auta, podařilo se jí utéct zadním vchodem jejího honosného domu a přes dvůr se dostat do vedlejší ulice, kde měla zaparkované právě pro takový případ druhé auto. Firma zatím nechala sledovat svůj tryskáč,

ale málokoho by napadlo, že Helena měla na opačném konci města pronajaté i soukromé letadlo.

„Ano, pane,“ řekla Linda plaše.

„Chtěl jsem vám osobně poděkovat za vaši pomoc. Opravdu si vážím vaší odvahy a poctivosti.“

„Pane Bailey,“ řekl Fred, když k němu přišel, „moc rád vás vidím. Vítejte na naší malé sešlosti.“

„Já vás taky rád vidím, Frede. Vypadá to, že nám došlo pivo,“ řekl, když se posadil vedle Lindy. „Večírek je na mě, přátelé,“ řekl Bailey. „Frede, mohl byste mi přinést další pití? O'Hare ví, co piju.“